

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศ ความเจริญทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมือง ตลอดจนวัฒนธรรมและคุณภาพของประชากรเป็นผลสะท้อนมาจากคุณภาพ ของการศึกษาทั้งสิ้น การศึกษาเป็นเรื่องส่วนรวมของประเทศชาติดังนั้นรัฐจึงจำเป็นต้องกำหนด ความมุ่งหมายและวางแผนการศึกษาให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และด้วยความรอบคอบ

การจัดการศึกษาของประเทศไทยแบ่งออกเป็นสี่ระดับ คือ ระดับก่อนประถมศึกษา ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา การศึกษาทั้งสี่ระดับนี้มีความสำคัญ และสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่อง ไม่อาจจะแยกจากกันได้ แผนการศึกษาแห่งชาติฉบับพุทธศักราช 2520 กล่าวว่า "การศึกษาเป็นกระบวนการต่อเนื่องกันตลอดชีวิต เพื่อมุ่งส่งเสริมคุณภาพของ พลเมืองให้สามารถดำรงชีวิต และทำประโยชน์แก่สังคม โดยเน้นการศึกษาเพื่ออยู่รอดปลอดภัย ความมั่นคงและความผาสุกร่วมกันในสังคมไทย เป็นประการสำคัญ" (แผนการศึกษาแห่งชาติ, 2520)

การศึกษาระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษาภาคบังคับ และเป็นการวางรากฐาน เบื้องต้นให้แก่กุลบุตร กุลธิดาโดยทั่วไป การศึกษาระดับนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งที่รัฐจะต้องจัดให้ มีประสิทธิภาพและทั่วถึงโดยเท่าเทียมกัน การพัฒนาการศึกษาระดับประถมศึกษานี้จึง เปรียบ เสมือนเป็นแม่บทของการพัฒนาการศึกษาทุกระดับ การพัฒนาการศึกษาระดับนี้จำเป็นต้องอาศัย ปัจจัยหลายอย่างประกอบกัน จึงจะพัฒนาได้ผลตามความมุ่งหมายปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่มี บทบาทต่อการพัฒนาการศึกษาระดับนี้ก็คือ การส่งเสริมให้เยาวชนมีสมรรถภาพร่างกายแข็งแรง มีจิตใจและอารมณ์ผ่องใส ดังที่ฮาร์ท และเชย์ (Hart and Shay, 1964) กล่าวว่า "สมรรถภาพทางกายและความสามารถทางวิชาการมีความสัมพันธ์กัน"

รัฐบาลหลาย ๆ ประเทศได้ให้ความสำคัญในการพัฒนาตัวบุคคลเพื่อพัฒนาประเทศ เพราะมีความเชื่อว่า สมรรถภาพของเยาวชนคือสมรรถภาพของประเทศ (Youth Fitness is the National Fitness) และกีฬาพลเมืองมีสุขภาพอนามัยดีก็สามารถที่จะช่วยพัฒนาครอบครัว ชุมชน และประเทศชาติได้มาก (พอง เกิดแก้ว และคณะ, 2515) ประเทศไทยเห็นความสำคัญในด้านนี้เช่นเดียวกัน เห็นได้จากแนวนโยบายการศึกษาของรัฐ ข้อ 13 กล่าวว่า "รัฐพึงจัดให้สาระและกระบวนการเรียนรู้ครบถ้วนและกลมกลืนกันระหว่างความเจริญงอกงามทางร่างกายและจิตใจ ทั้งนี้เพื่อดำรงชีวิตที่สมบูรณ์ ตามสภาพการที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา" และจะเห็นได้ชัดจากแนวนโยบายของรัฐหมวด 6 ข้อ 21 ซึ่งกล่าวไว้ว่า "รัฐพึงจัดการพลศึกษาในทุกระดับการศึกษา และพึงจัดให้แก่ประชาชนทั่วไปด้วย เพื่อเสริมสร้างและก่อให้เกิดความสามัคคีในคุณค่าของการกีฬา และสุขภาพอนามัย และกิจกรรมการพักผ่อน" (แผนการศึกษาแห่งชาติ, 2520)

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้บรรจุพลศึกษาเป็นวิชาบังคับในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย กล่าวคือ "กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยว่าด้วยกิจกรรมที่เกี่ยวกับการพัฒนาและสร้างนิสัย ประกอบด้วย พลศึกษา จริยศึกษา ดนตรี นาฏศิลป์ และกิจกรรม สร้างนิสัยอื่นๆ" (กระทรวงศึกษาธิการ, 2519) ดังนั้นจะเห็นได้ว่า พลศึกษามีความสำคัญอย่างยิ่งโดยเฉพาะในระบบโรงเรียน ช่วยพัฒนาบุคคลทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญาให้เป็นผู้มีประสิทธิภาพในการประกอบกิจการต่าง ๆ สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป และ กอง วิสุทธารมณ (2513) ได้กล่าวว่า "ความสำคัญของสุขภาพและพลานามัยมีความจำเป็นไม่แต่เฉพาะบุคคลเป็นส่วนตัวเท่านั้น แต่มีความสำคัญต่อส่วนรวมทั้งในด้านเศรษฐกิจ การเมือง และการทหารด้วย"

การจัดและดำเนินการทางด้านพลศึกษาในโรงเรียนให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพนั้น จะต้องอาศัยการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาที่เหมาะสม ให้สอดคล้องกับสภาพการณ์และความต้องการของนักเรียนและสังคม ดังที่ บุคควอลเตอร์ และแวนเตอร์ สวาก (Bookwalter and Vander-Zwaag, 1969) ได้กล่าวว่า "โรงเรียนควรจัดโปรแกรมพลศึกษาให้กับนักเรียน ซึ่งประกอบด้วยการสอนพลศึกษาในช่วงเรียนควรจัดให้กับนักเรียนทุกคน และจัดการแข่งขันกีฬาภายในและระหว่างโรงเรียน รวมทั้งจัดโปรแกรมนันทนาการให้กับนักเรียนในเวลาว่าง และจัดกิจกรรมพลศึกษาเป็นพิเศษสำหรับนักเรียนผิดปกติ"

การจัดดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนจะได้ผลดีไม่น้อยเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยหลาย ๆ อย่าง แต่ที่สำคัญ คือ ครูผู้สอน เพราะครูจะต้องจัดมวลประสบการณ์ทั้งหมดมอบให้แก่เด็ก หากครูขาดความรู้ความเข้าใจแล้ว ผลสัมฤทธิ์ก็จะไม่เกิดขึ้น ดังนั้นถ้าจะให้การเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ความชำนาญโดยเฉพาะ ดังที่ บุชเชอร์ (Bucher, 1975) กล่าวว่า "การสอนพลศึกษาจะทำให้เกิดผลดีนั้น ครูผู้สอนควรจะต้องมีคุณวุฒิทางพลศึกษาโดยตรง เพื่อที่จะถ่ายทอดวิชาความรู้ เจตคติ และแบบอย่างที่ดีให้แก่เด็ก"

วรงค์ดี เพียรชอบ (2527) ได้กล่าวว่า "ครูพลศึกษานับว่าเป็นหัวใจสำคัญของวิชาพลศึกษา" การพลศึกษาในประเทศไทยยังไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร บุคลากรทางพลศึกษาเป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้เกิดการพัฒนาการพลศึกษาโดยเฉพาะในโรงเรียนครูพลศึกษา เป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในการให้การพลศึกษาแก่เยาวชนส่วนใหญ่ของประเทศ

นอกจากนี้รัชนี ขวัญบุญจัน (2527) ยังได้กล่าวว่าการสอนพลศึกษาในโรงเรียนจะบรรลุเป้าหมายหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการจัดและการบริหารพลศึกษาในโรงเรียน ครูพลศึกษานับว่าเป็นบุคคลที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะการจัดโครงการพลศึกษาในโรงเรียนจะประสบความสำเร็จและนักเรียนได้รับประโยชน์จากวิชาพลศึกษามากน้อยเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับความสามารถในการจัดดำเนินการของครูพลศึกษา ฉะนั้นในการสอนพลศึกษาจึงต้องการครูที่มีสมรรถภาพและประสิทธิภาพทุก ๆ ด้าน ครูพลศึกษาคือครูที่ทำหน้าที่เหมือนกับครูอื่น ๆ ที่มีหน้าที่อบรมสั่งสอนให้ความรู้แก่นักเรียน และครูพลศึกษายังต้องการะนอกเหนือไปจากนั้น คือ จะต้องช่วยให้นักเรียนมีการเจริญเติบโตและพัฒนาทักษะทางกาย ทางกีฬา ความอดทน มนุษยสัมพันธ์ ความกระตือรือร้น และความเป็นผู้นำ ดังนั้นครูพลศึกษาจึงเป็นบุคคลที่มีความสำคัญที่จะปลูกฝังทัศนคติที่ดีงามทางด้านพลศึกษาแก่นักเรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดการพัฒนาร่างกาย จิตใจอารมณ์ สังคม และสติปัญญาแต่จากการวิจัยพบว่ามีปัญหาเกี่ยวกับการจัดและบริหารพลศึกษาในระดับประถมศึกษาหลายเรื่อง ดังเช่น ชนะ แสงงาม ได้ทำการวิจัย เรื่อง "การศึกษาปัญหาการจัดและการบริหารพลศึกษาในโรงเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายจังหวัดอุบลราชธานี" พบว่า การจัดครูสอนพลศึกษาในโรงเรียนส่วนใหญ่มอบหมายให้ครูประจำชั้นสอนเอง เพราะ ไม่มีครูที่มีวุฒิพลศึกษา ครูใหญ่ส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับการอบรมหรือสัมมนาทางด้านพลศึกษา วาสนา มิ่งคัง (2527) ได้

ทากิจัย เรื่อง "ปัญหาการจัดและการสอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษาในเขตการศึกษา 12" พบว่า ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีวุฒิทางพลศึกษา ครูพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา เขตการศึกษา 12 ยังมีจำนวนน้อยเมื่อเทียบอัตราส่วนกับจำนวนนักเรียน คือโรงเรียนประถมศึกษาส่วนใหญ่ยังขาดสถานที่เก็บอุปกรณ์ และการจัดซ่อมอุปกรณ์ทางพลศึกษา โรงเรียนประถมศึกษาส่วนใหญ่ยังขาดสถานที่อำนวยความสะดวก ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ยังมีความเข้าใจในบทบาททางพลศึกษาน้อย และโรงเรียนประถมศึกษาส่วนใหญ่ต้องการให้พลศึกษานีเทศก์ช่วยเหลือเกี่ยวกับเอกสาร คู่มือ และความร่วมมือในการจัดสร้างข้อสอบมาตรฐานและโปรแกรมประเมินผลนักเรียนในโรงเรียน และจากผลการวิจัยของหน่วยศึกษานีเทศก์ กรมพลศึกษา (2531) พบว่า ในโรงเรียนประถมศึกษาในเขตการศึกษา 1, 2, 3, 4, 5, 12 และ กรุงเทพมหานคร ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาส่วนมากไม่มีวุฒิทางพลศึกษา และถูกมอบหมายจากผู้บริหารให้ทำการสอนวิชาพลศึกษาผู้บริหารขาดการดูแลเอาใจใส่กิจกรรมทางพลศึกษา

จากสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอน ปัญหาคุณภาพครู และความต้องการพัฒนาตนเองของครูผู้สอนดังกล่าว มีแนวทางแก้ไขได้ทางหนึ่งที่น่าจะให้ผลเร็วในการปรับปรุง และพัฒนาการเรียนการสอนคือ การนิเทศการศึกษา เพราะการนิเทศการศึกษาเป็นการแก้ไขปัญหาที่มีระบบ ศึกษานีเทศก์กับครูได้ร่วมมือกันที่จะหาทางช่วยเหลือให้ครูผู้สอนได้พัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนของตนให้ดียิ่งขึ้น ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและการจัด และบริหารการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ และบรรลุตามความมุ่งหมายของหลักสูตร จากความสำคัญของ การนิเทศการศึกษาดังกล่าวคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จึงมีนโยบายสนับสนุน การนิเทศที่จะ เห็นได้จากแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) ในระดับก่อน ประถมศึกษาและประถมศึกษา ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ "มีนโยบาย ด้านบริหารและสนับสนุนไว้ดังนี้คือ ปรับปรุงการบริหารและการนิเทศการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ โดยเน้นการใช้แผน เป็นเครื่องมือในการดำเนินงาน ติดตามกำกับและประเมินผลอย่างเป็นระบบ" (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ หน่วยศึกษานีเทศก์, 2531)

จะเห็นได้ว่า การนิเทศการศึกษามีความจำเป็นมากสำหรับครูผู้สอนวิชาพลศึกษาใน อันที่จะปรับปรุงการเรียนการสอนพลศึกษา ให้เหมาะสมกับหลักสูตรที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ และนำเอานวัตกรรมและ เทคโนโลยีทางพลศึกษา มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาให้ทันกับความเจริญก้าวหน้าที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ศึกษานีเทศก์ต้อง เป็นตัวแทนการเปลี่ยนแปลง เหล่านี้ นั้นแสดงว่าการปรับปรุงการเรียนการสอนพลศึกษาจะสำเร็จได้ผลดี เพียงไรนั้นย่อมขึ้น

อยู่กับทักษะและความสามารถของศึกษานิเทศก์เป็นสำคัญ โดยเฉพาะศึกษานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอ ผู้ทำงานใกล้ชิดและทำงานร่วมกับครูประถมศึกษามากที่สุด และเป็นผู้มีบทบาทในการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาโดยตรง แต่จากผลการวิจัยของ ชัยวัฒน์ วรรณพงษ์ (2521) ไพบุลย์ พูลพิพัฒน์ (2523) และวนิดา เลิศกมลกาญจน์ (2526) ต่างก็ได้พบว่าสิ่งหนึ่งที่เป็นปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานของศึกษานิเทศก์คือ ศึกษานิเทศก์ยังขาดความรู้ในด้านเนื้อหาสาระและวิธีการนิเทศเป็นอย่างมาก

ด้วยความสำคัญและจำเป็นดังกล่าว จึงทำให้ผู้วิจัยมีแนวคิดที่จะศึกษาความต้องการเสริมสมรรถภาพการนิเทศวิชาพลศึกษาของศึกษานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ และกิ่งอำเภอ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในเขตการศึกษา 12 เพราะว่าสมรรถภาพการนิเทศวิชาพลศึกษาของศึกษานิเทศก์นั้นเปรียบเสมือน "หัวใจ" ของการนิเทศวิชาพลศึกษาที่จะทำให้เกิดขบวนการนิเทศวิชาพลศึกษาในระดับประถมศึกษา ประสบผลสำเร็จตามการและบรรลุวัตถุประสงค์ วางไว้ตามแผนพัฒนาการศึกษา แล้วในที่สุดบุคลากรครูที่อยู่ในห้องเรียนประถมศึกษาชั้นนั้น จะเป็นผู้ที่ผลการนิเทศวิชาพลศึกษาแปลงไปสู่การเรียนการสอนหรือนำไปปฏิบัติจริงในระดับชั้นเรียนต่อไป ซึ่งจะทำให้งานภารกิจในหน้าที่ของศึกษานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอและกิ่งอำเภอบรรลุตามจุดมุ่งหมาย วัตถุประสงค์ นโยบาย และเป้าหมายของหน่วยงานราชการในด้านการจัดการศึกษาในระดับนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการเสริมสมรรถภาพการนิเทศวิชาพลศึกษาของศึกษานิเทศก์ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 12
2. เพื่อเปรียบเทียบความต้องการเสริมสมรรถภาพการนิเทศวิชาพลศึกษาของศึกษานิเทศก์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 12 ที่มีประสิทธิภาพการนิเทศต่างกัน

สมมติฐานของการวิจัย

ความต้องการเสริมสมรรถภาพการนิเทศวิชาพลศึกษาของศึกษานิเทศก์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 12 ที่มีประสบการณ์การนิเทศต่างกัน ไม่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาถึงความต้องการเสริมสมรรถภาพการนิเทศวิชาพลศึกษาของศึกษานิเทศก์สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 12 ตามการรับรู้ของตนเองเท่านั้น

2. การศึกษาความต้องการเสริมสมรรถภาพการนิเทศวิชาพลศึกษาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ศึกษาเฉพาะความต้องการเสริมสมรรถภาพการนิเทศวิชาพลศึกษาที่มีความสำคัญและจำเป็นต่อการปฏิบัติงานในหน้าที่ของศึกษานิเทศก์วิชาพลศึกษา 7 ด้าน ดังนี้

1. ด้านหลักสูตรและ เนื้อหาวิชาพลศึกษา
2. ด้านการจัดการ เรียนการสอนวิชาพลศึกษา
3. ด้านสื่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา
4. ด้านการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา
5. ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาพลศึกษา
6. ด้านจัดการนิเทศวิชาพลศึกษา
7. ด้านคุณลักษณะและ เจตคติของศึกษานิเทศก์วิชาพลศึกษา

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ประสบการณ์ในการนิเทศวิชาพลศึกษาของศึกษานิเทศก์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 12

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความต้องการเสริมสมรรถภาพการนิเทศวิชาพลศึกษาของศึกษานิเทศก์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 12

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการศึกษาและ เชื่อถือได้ เพราะผ่านการตรวจและแก้ไขจากผู้ทรงคุณวุฒิ ตลอดจนนำไปทดลองใช้กับกลุ่มประชากรและ ได้นำมาปรับปรุงแก้ไขจนถูกต้องและเหมาะสม
2. ข้อมูลที่ได้จากศึกษานิเทศก์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา แห่งชาติ เขตการศึกษา 12 ถือได้ว่าเป็นข้อมูลที่ผู้ตอบ ตอบด้วยความเต็มใจและจริงจังตามข้อเท็จจริงของความต้องการเสริมสมรรถภาพการนิเทศวิชาพลศึกษาของศึกษานิเทศก์

ข้อจำกัดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ศึกษานิเทศก์สำนักงานการ ประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 12 เพียงอย่างเดียว

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

สมรรถภาพ หมายถึง คุณสมบัติ และคุณลักษณะที่เป็นผลมาจากความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ และเจตคติ ซึ่งทำให้เกิดความสามารถในการแสดงพฤติกรรม หรือกระบวนการในการ ดำเนินงานในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายบรรลุวัตถุประสงค์ที่พึงปรารถนาได้

การนิเทศวิชาพลศึกษา หมายถึง กระบวนการในการทบทวนร่วมกันระหว่าง ผู้นิเทศ และผู้รับการนิเทศ เพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา อันจะก่อให้เกิดการพัฒนา ทางด้านร่างกาย ด้านทักษะ ด้านสติปัญญา ด้านอารมณ์ และด้านสังคมของนักเรียนอย่าง สมบูรณ์ตามปรัชญา หลักการพลศึกษา และตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ศึกษานิเทศก์ หมายถึง ศึกษานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอหรือกิ่งอำเภอ ซึ่งเป็นข้าราชการครูที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการให้การศึกษที่ไม่สังกัดโรงเรียน วิทยาลัย หรือสถาน ศึกษาที่เรียกชื่อ อื่นๆของกระทรวงศึกษาธิการ ตามมาตรา 30 ค (2) และปฏิบัติงาน ในหน้าที่ตามระเบียบและแนวปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยศึกษานิเทศก์ สังกัด

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2524

สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ หมายถึง สำนักงานหรือหน่วยงานทางการศึกษาที่
ทำหน้าที่บริหารงานการประถมศึกษาอำเภอและกิ่งอำเภอ เป็นหน่วยงานบริหารสังกัดสำนักงาน
การประถมศึกษาจังหวัด ขึ้นกับสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวง
ศึกษาธิการ มีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการการประถมศึกษา
แห่งชาติ พ.ศ. 2523

ศึกษานิเทศก์สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา
12 หมายถึง ศึกษานิเทศก์สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอ ทั้งเขตการศึกษา 12
ประกอบด้วย 7 จังหวัด คือ ชลบุรี ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี นครนายก ระยอง จันทบุรี และ
ตราด มีสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอและกิ่งอำเภอทั้งสิ้น 53 แห่ง มีจำนวนศึกษานิเทศก์
173 คน ประจำปีการศึกษา 2532

ความต้องการเสริมสมรรถภาพการนิเทศวิชาพลศึกษา ของศึกษานิเทศก์สังกัดสำนัก
งานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 12 หมายถึง สิ่งที่ศึกษานิเทศก์
สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอ ในเขตการศึกษา 12 ต้องการให้มีการเสริม
ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะและเจตคติในการนิเทศวิชาพลศึกษา ซึ่งจะเป็นผลทำให้เกิดความ
สามารถในการดำเนินงานการนิเทศวิชาพลศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การรับรู้ของตนเอง หมายถึง กระบวนการตีความสิ่งเร้าจากการสัมผัสของอวัยวะ
สัมผัสต่าง ๆ ทั้งนี้ต้องอาศัยประสบการณ์เดิม หรือการเรียนรู้และการคิดของตัวศึกษานิเทศก์เอง

ประสบการณ์การนิเทศต่างกัน หมายถึง การมีระยะเวลาในการปฏิบัติงานในหน้าที่
ศึกษานิเทศก์ไม่เท่ากัน คือ การที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงานน้อยกว่า 5 ปี และการที่มีระยะ
เวลาการปฏิบัติงานมากกว่า 5 ปี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. เป็นข้อมูล และแนวทางประกอบการพิจารณาในการเสริมสมรรถภาพการนิเทศ
วิชาพลศึกษาของศึกษานิเทศก์
2. เป็นประโยชน์ต่อผู้บริหาร หน่วยงานศึกษานิเทศก์ สถาบันทางการศึกษาและหน่วยงาน
ที่เกี่ยวข้อง - ได้มีผลการวิจัยไปเป็นแนวทางในการพัฒนา เพื่อเสริมสมรรถภาพการนิเทศพลศึกษา

ของศึกษานิเทศก์ ให้มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานนิเทศวิชาพลศึกษาในโรงเรียนระดับ
ประถมศึกษาได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพสูงขึ้น

3. เป็นการกระตุ้นให้ศึกษานิเทศก์ ผู้บริหาร และนักวิชาการที่เกี่ยวข้องได้ตระหนัก
ถึงความสำคัญของวิชาพลศึกษา และสนับสนุนส่งเสริมสมรรถภาพการนิเทศวิชาพลศึกษาของศึกษา
นิเทศก์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย